

A. WEIDENMULLER:

Det skjulte Horn.

Översat af

N. P. MADSEN.

Marianne adlød beredvillig, og Wolf tilføjede inderligt: „Og ikke sandt, nu vil De ikke forlade mig og gaa?“

„Nej,“ svarede hun stille, „det vilde jo være dumt i dette Vejr. Jeg er bange for, Regnen naar os, inden vi kommer hjem.“

Den samme Frygt havde Wolf, hvorfor han sprang af og trak Kaleschen op. Idet han rakte Marianne Tømmen, blev han pludselig opmærksom paa, at hendes blege, forgrædte Ansigt var kønnere, end han først havde syntes. Ud fra de stille, klare Træk lyste et saa ufordærvet Sind, og om den smukformede Mund laa saa megen Villiekraft, at hans Blik blev længere, end han havde tænkt. Og saa hendes prægtige, dybe Øjne og den rene, kløge Panda! Ja, Maleren havde Ret — en saadan Panda kunde nok være noget værd for en Kunstner.

I det samme blev han afbrudt i sin Tankegang af et skærende Lyn og en rullende Torden. Uvejret, i Forbindelse med Ninas tiltagende Uro, lagde Beslag paa hele hans Opmærksomhed. Samtidig havde Vinden rejst sig og fejede tykke Støvskeer af Sted foran sig. Det lynede og tordnede næsten uafbrudt. Tunge Regndraaber begyndte at falde, og den forskræmte Hest fo'r af Sted, som havde den i Sinde at styrte dem i Afgrunden ved den første Bøjning af Vejen. Sveden perlede paa Wolfs Panda. Han tog Hatten af og lod Vinden stryge igennem Haaret. Og hvor gjorde det godt, hvor kunde saadan en Fart jage al Hovedpine og alle Griller bort.

Da de endelig naaede Hospitset, var Uvejret forbi og Gehejmeraadinden lige steget ud. Hun tog straks Wolfs Arm og lod ham føre sig op paa sit Værelse, hvor hun ligesom den foregaaende Aften havde saa meget at fortælle ham, at der to Gange maatte kaldes paa dem til Aftensbordet.

Da hun saa Marianne, der imidlertid havde klædt sig om, sagde hun et flygtigt:

„Naa, hvorledes var saa Køreturen?“

Hun hørte dog næppe Svaret. Hvad Interesse laa der ogsaa i, hvorledes det var gaaet Frøken Høfer, efter at hun næsten i to Timer havde bevæget sig i Aanden i de højeste Kredse. Kun en eneste Meddelelse maatte hun give til sin Selskabsdame, idet hun tidligere end sædvanlig rejste sig fra Bordet for at sige Godnat:

„I Morgen Kl. 11 tager vi til Samaden, kære Frøken. Pak nu ikke for sent.“

Lidt senere traf Marianne Frederik paa Gangen, og af ham fik hun Grunden at vide. De skulde ganske simpelt flytte hen til Bernina-Hotellet i Samaden, hvor Værten netop lige havde et Par „dejlige“ Værelser fri. Desuden var Gehejmeraadinden slet ikke tilfreds med Betjeningen i Hospitset.

„Jeg for min Del vil ikke gerne flytte herfra,“ tilføjede Frederik, „jeg har ogsaa en Fornemmelse af, at De gerne vilde blive her lidt endnu. Men saaledes er det nu engang i denne skæve Verden — naa, men drøm behageligt i den dejlige Maaneskinsnat.“

Marianne gik langsomt op paa sit Værelse. Hun havde tænkt paa at skrive til en Veninde, men havde pludselig helt tabt Lysten dertil.

Hvorfor skulde ogsaa den sidste Nat i dette vældige Øde være saa fortryllende? Igennem Vinduet, som Pigen havde ladet staa aabent, strømmede den rene, kølige Bjergluft ind. Det var blændende Maaneski, og ikke en eneste Lyd afbrød den storslaaede Naturs dybe Stilhed.

Hun satte sig i Vindueskarmen og saa over mod Cambrene-Gletscheren. I al den Tid, hun havde opholdt sig i Hospitset, havde hun næsten bestandig haft den for Øje og set den i næsten alle Belysninger — i Morgenrøden, i tindrende Solskin, i Aftendæmringen og under Stjernernes maatte Skin. Bestandig havde den ligget der hvid, kold og tavs, som et Billede paa Haabløshed, og hun havde til sidst saadan vænnet sig til Synet af den, at den Tanke faldt hende svar, den næste Dag at skulle forlade den.

„Du er saa haard, saa isende kold,“ tænkte hun stille, „hvordan kan det dog være, at jeg alligevel er kommet til at holde saa meget af dig, og saa nødig vil skilles fra dig?“

Som hun sad i sin dybe Gruben, mærkede hun paa en Gang, at hun tænkte mindre paa Gletscheren end paa Wolf von Baumbach, og hun greb sig i at sidde og gennemgaa alt det, han havde sagt til hende. Endelig rejste hun sig op, og idet hun foldede sin Hænder, hviskede hun:

„Kære Gud, drag ham til dig og gør ham — Hun var lige ved at sige „lykkelig“, men betænkte sig et Øjeblik og sluttede Bønnen med: „Gør ham til dit Barn!“

IV.

„Nej, Hr. Assessor, hvis Fru Gehejmeraadinden ikke skal komme til at vente paa Dem, kan De ikke faa Tid til at gaa op paa Alp Grum,“ sagde Frederik næste Morgen, „hvorfor vil De ikke ogsaa hellere engang tage ned til Lago Nero og se Morænen paa Cambrene-Gletscheren. Hvis De interesserer Dem for Planter, er der nok af dem der. Frøken Høfer har tidt været dernede.“

„Naa, saa vil jeg følge Deres Raad,“ sagde Wolf, „er Frøken Høfer hos min Tante?“

„For lidt siden sad hun endnu paa den naadige Frues Seng og broderede. Hvad hun tager sig for nu, ved jeg ikke, da jeg lige har pakket hendes Arbejde ned. Skal jeg kalde paa hende?“

„Nej Tak, det behøves ikke.“

Med langsomme Skridt vandrede Wolf ned ad Stien til den mørke Sø. Længde stod han dybt grundende og betragtede det dunkle, stille Vand, saa steg han op paa Morænen og lod Øjet glide hen over dette Kaos af Sten og Planter, et Tappet kunde ikke være mere broget end denne Mangfoldighed af Bjergvalmuer, Alperoser, Hør og hvad alle disse røde, hvide, blaa og gule Blomster nu hed. Og intet Høgen kunde bedre beskytte og frede om denne Blomsterpragt en den vældige Fjeldmur med sit hvide Tag. Efter længe at have slentret omkring satte Wolf sig ved en skummende Bæk og morede sig med at kaste Sten ud i Bølgerne. Da hørte han pludselig Toner af en menneskelig Stemme, der overdøvede Vandets vilde diing af Sang og Deklamation, der klang sølsomt til Bækkens brusende Akkompagnement, saa Wolf uvilkkaarlig sandsede og lyttede.

Det kom nærmere.

„Jeg hørte de vilde Bølgers larmende Brus, Brændingens sydende Kog en stormende Efteraarssnat — — —“

Et Øjeblik, saa raslede det i Gruset, og Marianne traadte tæt hen til Randen af Bækken, øjensynlig ganske hensunken i sine egne Tanker. Wolf rejste sig og traadte hen til hende:

„God Morgen, Frøken Høfer!“

Marianne fo'r sammen ved pludselig at høre Assessorens Stemme.

„Hvorledes er De kommet her?“ spurgte hun forbavset.

Wolf lo.

„Jeg kunde spørge Dem om det samme. Jeg har forresten længe siddet der paa Stenen.“

„Saa hørte De, jeg sang?“

„Ja, jeg hørte det nok. De har altsaa opholdt Dem ved Havet?“

„Ja, engang — i Heringsdorf. Forresten følte jeg mig meget skuffet der, jeg havde forestillet mig det „vinfarvede Ocean“ ganske anderledes.“

„Det kan jeg tænke mig. Paa Helgoland derimod vilde De ikke blive skuffet. Vi skulde engang — —“ Han holdt pludselig inde og fortsatte: „De skulde engang staa paa Stranden ved Flodtid og i Maaneskin. De vilde aldrig glemme det Billede.“

„Det vil jeg gerne tro, men at være Lærerinde paa Helgoland vilde ikke være saa rart. I Ferierne vilde jeg dog helst være i mit Hjem i Præstegaarden.“

„For ikke at blive svag i Teologien, ikke sandt? De, som er saa begavet, hvor kan De lade Dem tvinge ind under disse strenge kirkelige Dogmer, hvor kan Bibelen være Deres bedste Bog?“

Marianne saa bestyrtet paa Assessoren. Hun havde ikke tænkt, at Deres fredelige Samtale skulde have taget saadan en Vending.

„Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal svare paa Deres Spørgsmaal, Hr. Assessor. Selv om jeg ogsaa har faaet en Smule Kundskaber, hvorledes skulde det kunne hindre mig i at tro.“

„Men hvorledes vil De forene det med den Sang, jeg før hørte, i det hele taget med Poesiens Skønhed? I de Prædikener, jeg har hørt, har jeg intet sporet af den Slags, ligesom man heller ikke finder megen Skønhed i den evangeliske Kirkes Kultus.“

„Det kommer af, at Deres Hjerter aldrig er blevet opladt for Guds Kærlighed i ham, der blev korsfæstet for vore Synder.“

„Jeg ser nærmest paa det som et kønt Æventyr.“

„Hvor kan De tale saaledes om det, Hr. Assessor, De, som sikkert baade er døbt og konfirmeret?“

„Ja, døbt er jeg blevet, før jeg havde noget Begreb om den saakaldte hellige Handlings Betjyning, og konfirmeret er jeg ogsaa blevet efter min Faders Ønske og var ogsaa til Alters. Men siden har jeg aldrig været der, fordi — naa ja, fordi jeg ikke fandt, det var til nogen Nytte.“

„Ved De, hvad jeg vilde ønske, Hr. Assessor?“

„Nej?“

„At det ikke var mig, men Paulus, der stod her og udlagde Korsets Ord for Dem. De kan jo godt tro, hvorfor vil De ikke?“

„Hvorfor? Det kan jeg let sige, fordi Naturen og Gud, som jeg forestiller mig ham, er mig Religion nok til at leve lykkeligt og til at se Døden i Øjnene uden Frygt.“

„De ma ikke sige, at De er lykkelig, for det er De ikke. De bilder dem bare ind, at De er det, og jeg er vis paa, at der gives Stunder i Deres Liv, hvor De længes efter noget bedre. Jeg kender Dem ikke til Bunds, men saa meget tror jeg at kende Dem, at De i Deres Inderste er urolig og føler et Savn. Og jeg kan sige Dem, at De aldrig vil finde Fred, før De er naaet til Golgathas Kors.“

Marianne havde talt sig varm og derved slet ikke bemærket, at hun og Assessoren ikke mere var alene. En barfodet Æseldriver stod foran dem og søgte at gøre dem begribeligt paa et gebrokkent Tysk, at de saa hurtigt som muligt ma se at komme tilbage, da alt var færdigt til Afreise og Signoraen ventede dem med Utaalmodighed. Den

unge Fyrs Sprog havde noget komisk ved sig, da han havde udrettet sit Ærinde og faaet sit Frankstykke, løb han tilbage i vilde Spring. Selvfølgelig var der ikke Tale om at forsætte den afbrudte Samtale.

Middagen var hurtig forbi, og Afrejsen skete saa brat, at Marianne næppe vidste, hvordan det var gaaet til, at hun paa en Gang sad i Vognen ved Siden af Gehejmeraadinden og saa Bjergene paa begge Sider glide forbi Vognen. Fru König var derimod ganske sig selv, øjensynlig i den bedste Stemning over at have vendt Hospitset Rygen. Gentagne Gange fortalte hun Marianne, at hun ved Afskeden havde ladet Værten vide, at hun var en Dame, der var vant til at blive behandlet med mere Forekommenhed, end hun var blevet det her.

„De skal se,“ fortsatte hun, „hvor yndigt vi faar det i Samaden. Tæpper paa alle Gulvene og de eleganteste Pluschmøbler. Det Værelse, De skal have, er det smukkeste i hele Hotellet.“

Marianne udtrykte sin Taknemmelighed.

„De er saa god imod mig. Men vilde det ikke være bedre, at jeg straks i Morgen tidlig rejste videre — hjem. Jeg har jo ikke ret meget tilbage af mit Haandarbejde. Det kunde jeg tage med og sende, naar det var færdigt.“

„Nej, ved De hvad, det kunde jo gaa tabt under Vejs.“

„Jeg kunde sende det i anbefalet Brev.“

„Ja vist, det kender vi nok, nej, nej, jeg vilde sikkert komme til at vente et helt Aar.“

„Jeg har dog endnu altid holdt mit Ord, Fru Gehejmeraadinde,“ sagde Marianne med et høfligt Smil. „Og min Taknemlighed imod Dem vilde i dette Tilfælde forpligte mig til den største Punktlighed.“

„Ja, De er et taknemmeligt Væsen, det er De, meget mere taknemlig end det grove Bøffelselskab deroppe og meget mere end Lu von Bodmer. De kan tænke Dem, for min Nevø's Skyld har jeg indbudt hende og hendes Fader til Samaden, men dette indbildske Pigebarn har ikke engang svaret mig.“

„Frøkenen har vel ikke saa hurtigt kunnet beslutte sig.“

„Beslutte sig! Behøver man da at beslutte sig, naar Talen er om at blive Fru Landraad von Baumbach? Vilde De behøve Tid til en saadan Beslutning?“

Marianne lo hjerteligt.

„Ja, maaske endnu længere Tid end til at faa Deres Haandarbejde færdigt — jeg beder Dem endnu engang om at lade mig faa det med hjem i den stille Præstegaardshave kan jeg meget bedre arbejde puaa det end her, og saa faar jeg ogsaa Lov til at være længere sammen med mine Forældre og Søskende.“

„De bliver ved med at tale om at rejse hjem, vil De da virkelig ærgre mig gamle Stakkelt? eller har Maden ikke smagt Dem i Hospitset? Jeg kan forsikre Dem om, at Køkkenet i Bernina-Hotellet er fortræffeligt. Ikke sandt, „Mignon“, det ved vi to nok fra forrige Aar?“ sluttede hun, idet hun kærtogede den lille hvide Hund, der laa sammenrullet og frøs paa hendes Skød.

Marianne pressede Læberne sammen og saa tavs ud af Vinduet. Under Indpakningen og senere paa Spadsereturen over Morænen havde hun glædet sig ved den Tanke, at hendes Kuffert ikke igen skulde aabnes i Samaden, men først i hendes Hjem. Hvad skulde hun tage sig for i Samaden? Brodere? Det gik virkelig saa daarligt med det i den sidste Tid. Være Gehejmeraadinden til Selskab? I sin Nevø og Gæsterne paa Hotellet havde hun jo Underholdning nok. Og nu i Ferien gik Franz derhjemme og plukkede alle Barrene alene. Og hele Bjerge af Vask og Stivtøj laa der, efter hvad Moder skrev. Hun havde jo allerede længe vidst, at det kun var af ren Egoisme, Fru König havde taget hende til sig i Hospitset, men hun havde dog ikke tænkt sig, at det skulde bilve hende saa pinligt. Dog kunde hun ikke mere følge sit eget Ønske. Hun havde været glad og taknemmelig for, imod fri Bolig og Kost, at overtage Forpligtelsen til at fuldende det nøjsommelige Haandarbejde, og hun maatte opfylde denne Forpligtelse. Derfor gaves der kun een Udvej for hende. Hun maatte staa op om Morgen Kl. 3 og arbejde indtil Aften sent. Et saadant Slid her i den majestætiske Alpeverden var vel nærmest Daarsskab. Men hvad? Derved blev hun jo fri — fri for Fru König, fri for Wolf von Baumbach.

Ja, hvorfor skulde hun nægte det, han vilde jo egentlig kun pine hende. Overalt traadte han i Vejen for hende, og hun havde nu ikke gjort ham noget og undte ham af hele sit Hjerter den smukke Lu von Bodmer. Gehejmeraadinden havde en Gang i Ragaz vist hende et Fotografi af den yndige unge Pige, og Marianne var blevet helt indtaget i det dejlige Hoved og det mørke Haar og havde sagt: „Hvor vilde jeg gerne se hende engang.“ Nu kunde hun maaske faa Lejlighed til det. Muligvis laa der allerede Brev nede paa Hotellet om, at hun kom. — Ja, det var i hvert Fald bedst, at hun var rigtig flittig.

Tilfreds med denne noget ulogiske Slutning vendte Marianne sig til Gehejmeraadinden, som imidlertid havde pludret videre med Mignon, og snart hørte hun en veltalende Skildring af alle mulige Herligheder — de dejlige Høns, som man spiste ved de bøhmiske Badesteder, og de kostelige Druer i Tyrol. Kun en Gang følte hun Trang til at afbryde de interessante Meddelelser og komme med et Spørgsmaal, nemlig, hvorfor Assessoren ikke kunde lide Frederik i Aftes, medens han i Dag absolut vilde køre sammen med ham. Men

hun trængte Spørgsmaalet tilbage. Saadan som det var indrettet, var det hende dog kærst.

I Pontresina var der et lille Ophold. Mrs. Parkinson, som under hendes Mands Tur op i Højfjaldene havde opholdt sig der med sin Familie, kom netop ud fra Hotellet sammen med sin yngste Datter, da Gehejmeraadinden kom kørende. Hun vinkede til Kusken om at holde og hilste derefter paa Fru König med en saadan Strøm af Ord, at denne maatte indskrænke sig til nogle faa „Indeed“ og „O, yes“. Marianne sad og hørte paa denne Kværn, idet hun spurgte sig selv, hvor hendes tidligere Discipel Carry vel kunde være, da tre rødmussede Pigeansigter med lange rødblønde Manker viste sig i Vinduet.

„Goddag, kære Frøken Høfer,“ Jød det trestemmigt. „Hvordan har De det? Bliver De i Pontresina? De kommer vel igen til os?“

Marianne smilede venligt til Børnene og forklarede dem saa hurtigt det var hende muligt, at hun var paa Vej til Samaden og om nogle faa Dage vilde vende tilbage til Tyskland.

„What a pity,“ raabte May, den ældste, „jeg havde glædet mig saadan til at vise Dem Hr. Ellis, som i Dag er kommet tilbage fra Zupo, og som siger, at Turen var livsarlig.“

Hun vilde øjensynlig gerne have fortalt noget mere om den mærkværdige Hr. Ellis, men i det samme gav Gehejmeraadinden Tegn til, at de skulde køre videre.

„Mrs. Parkinson har indbudt mig til en Dinner-party i Morgen,“ sagde Fru König, da de var kommet et Stykke hen af Vejen, „og jeg ma tage imod det, hvor meget mine Nerver end trænger til Ro. Det kan være, at min Nevø vil ledsage mig. Da han jo selv vil gøre Ture op i Bjergene, kan han have megen Interesse af at komme i Forbindelse med erfarne Bjergstigere. De har vel ikke saa megen Interesse af at tage med. Mrs. Parkinson udtalte ellers, at De skulde være velkommen, men jeg ved ikke, om —“

„Nej, det kan der slet ikke være Tale om,“ afbrød Marianne det tvøvede Spørgsmaal, „det vilde dog se underligt ud, hvis jeg tog imod en Indbydelse af en Familie, som for fire Uger siden havde afskediget mig paa den Maade, som De ved.“

„Naa, bare ikke for stolt, min kære Frøken,“ formanede Fru König, „en Lærerinde ma virkelig se at finde sig i meget.“

„Men aldrig i Nedværdigelse, Fru Gehejmeraadinde.“

„Aa, Mr. Parkinson mente det ikke saa slemt, som De opfatter det. Det var jo bare det hannoveranske Tysk, som De ikke kunde tale.“

„Det var heller ikke Betingelsen, da de antog mig.“

„Nej, men naar De vidste, hvor stor Pris de satte paa det, kunde De dog have lagt Dem efter det.“

„For i den næste Plads at maatte venne mig af med det igen! Nej, saa billigt sælger jeg ikke mit Modermaal eller bryder mine Principper.“

„Ja, De er en Stivnakke, er De. Det har min Nevø ogsaa allerede opdaget. Men tro bare ikke, at De med et saadant Væsen nogen Sinde faar en Mand. Han forlanger virkelig Eftergivenhed, det gjorde min salig Mand ogsaa.“

„Ja, hvilken Kone vilde vel vægre sig ved at opfylde rimelige Fordringer af sin Mand?“

„Aa, jeg ma forresten sige, at det er lettere sagt end gjort. Der gives vel Kvinder, som det vilde være naturligt for men for mig var det virkelig for meget forlangt med den fyrstelige Rigdom, jeg bragte med. Men — hvad jeg vilde sige, Frøken Høfer, i Bernina-Hotellet gaar det meget fint til ved Maaltiderne. De vil derfor gøre rettest i at møde i Deres sorte Kniplingsdragt, der jo endnu er ret moderne. De kunde ellers let blive afstikkende.“

Marianne samtykkede, skønt hun fandt det inderligt dumt, at hun for dette tilfældige Hotelselskabs Skyld endnu engang skulde pakke sin pøne Kjole ud, som hun havde maattet anskaffe sig i Anledning af et Bryllup paa det grevelige Gods. Hun vilde imidlertid ikke gælde for en Stivnakke. Da hun derfor om Aftenen traadte ind i Spisesalen ved Gehejmeraadindens Arm, var hun Genstand for almindelig Opmærksomhed paa Grund af sin enkle og dog fornemme Dragt. Og den elegante Overkølner, der vilde have set hende over Hovedet, om han havde vidst, at hun hele Eftermiddagen havde siddet og broderet, stillede i egen høje Person en Stol til Rette og spurgte yderst forekommende, om det trak. Assessoren, der tilfældigvis havde faaet at vide, at en af hans Venner brugte Kur i St. Moritz, var straks taget en Tur hen for at se til ham og naaede derfor først at komme, da Stegen blev budt om. Distræt tog han Plads ved Siden af Tanten og fortalte hende om Besøget hos Vennen, hvem han ikke havde set i flere Aar.

„Han er meget syg, ikke egentlig afmagret, men meget mat og bestandig med høj Feber, saa man kan frygte det værste. Og hvor var han en frisk ung Fyr, Viktor, da jeg saa ham sidste Gang. Han forsikrede forresten, at den Smule Hoste ikke var værd at tale om, og han kunde ikke forstaa, hvorfor den dumme Doktor havde sendt ham her ned. Men Kurlegen sagde, at hans Tilstand var ganske haabløs, og at han højst kunde leve et Par Maaneder.“